MARINEASA

SIMONE GYÖRFI

Galaxia cotidiană

GALAXIA COTIDIANĂ

Simone Györfi

Mamei mele

POEME DE O CLIPĂ

1.
Cât mai e iarnă
din dragostea ta
fă-mi scut.

2.
în lucruri
părere de rău
că dispari prea curând

3.
cu migală dăltuiesc în tine
timpul trecut al întâmplărilor

4.
degetele,
îmbătrânind atingerea
veşniciei

5.
gândul
că nu putem fi mereu
ca o penitenţă

6.
toamnă
licurici în ochii tăi
lasă-mă
să devin

7.
cuvântul,
această armă îndreptată uneori
spre mine însămi -

8.
tu
cel preafericit
care ştii să iubeşti
ferecă-mă în sinea ta însetată de primejdii
ca pe o tandră sălbăticiune

9.
gestul înăbuşit-
însemn al veşniciei.

10.(autoportret)
cum aerul altul
respir
poezie.

(iar liniştea cu gheare de uitare)

an după an, mi-e mai teamă de lucruri -
de statornicia nepăsătoare a obiectelor
de surâsul impertinent al pietrei
iţindu-şi obrazul spre soare din albia râului.

de pe o altă treaptă a cunoaşterii acum,
mai înspre adânc privesc, spre mitic
şi necuprins, spre necunoscutul din sine.

ruguri aprinse pe ape, neliniştite ruguri curgătoare
barează drumul - roadele faptelor mele -
neduşmănoase amintiri se dizolvă
în toate nuanţele curcubeului.

naşterea poartă în sine explozia morţii.
ciudat, acest sentiment că te priveşte cineva
din întuneric, lăsându-mă neajutorat,
precum un liliac surprins de lumina din zori.

se vor destrăma într-o zi cătuşele sinelui
limpezite văzduhuri se vor apleca asupra-mi
şi primăverile se vor întoarce mereu mai proaspete
înflorind livezile de meri.

iar liniştea cu gheare de uitare
nu mă va înconjura.

POEME PESIMISTE

(primul poem pesimist)

vei fi acolo, ascuns printre oameni, vei privi
şi nu vei înţelege
că cel care singur pe rug a urcat
a făcut-o şi pentru tine.
vei fi acolo, ascuns printre oameni, şi nu
te va încerca mila sau dorinţa de răzbunare
doar curiozitatea te va mâna
şi nu vei şti că şi tu
eşti dintre cei care dau foc
dintre cei care apasă trăgaciul
dintre cei care trag scaunul de sub spânzurători.
vei fi acolo, ascuns printre oameni -

(al doilea poem pesimist)

pleoapa te-nchide
scoică
mişcarea potrivind-o gingaş pe retină
gestul întrerupt
continuându-l
în gând
adăugând
ici - colo
câte un semn
înşelător
de dragoste.

de acum poţi să pleci.

(al treilea poem pesimist)

să urăşti
nehotărârea, plictisul, resemnarea
şi totuşi
să te laşi sfâşiat
de nehotărâri
să te laşi subjugat
de resemnare
să pleci capul
smerit
să nu mai ai puterea de a lupta
pentru toate acele idei
în care ai crezut -

(al patrulea poem pesimist)

cine va privi
aceste dealuri îmbătate de primăvară?
cine va resimţi freamătul
acestor păduri?
cine
în locul nostru
le va cânta?
cine îşi va aminti
de gesturile noastre mărunte?
cine va auzi paşii
celor trecuţi
noaptea
pe caldarâm?
cu dragoste şi tandreţe
şi înţelegere
cine oare
ne va pomeni?

(într-o zi)

într-o bună zi
am să-mi ucid aproapele
cu sânge rece
am să-l ucid
şi am să-l reclădesc
în fiecare gând
în fiecare gest
fiecare cuvânt
într-o zi
cu duioasă atenţie
am să-mi elaborez
clipă de clipă
aproapele
sinele tău

(crochiu)

Mâna, întinsă spre trandafir.
Ochiul, urmărind înfiorat traiectul
elaborat al gestului.
Între veghe şi vis, gândul
ca o sălbăticiune zbătându-se.

În faţa lor, trandafirul.

(scindare)

pe streşini
urme
de ploaie
în ochii mei
absenţa
ta

(o coborâre în vis)

gestul inocent, înregistrat
în amprentele degetelor, amânat
cu îndoială în spatele ochiului
neîncrezător, în subconştient -
- adâncă rană în suflet,
tăcerea

(absenţe)

1.
numai amintirea ochilor tăi
stăruind
în întunericul gelos pe strălucirea
ochilor tăi-

2.
jelindu-te,
au rămas răstigniţi între cer şi pământ
pescăruşii.

(între noi doi)

neputincioase, cuvintele,
cufundându-se în noianul imens
de aspre-jucăuşe pâlpâiri
ale ochilor tăi.

nepricepute, degetele
dornice de-a da şi-a primi alinare
când totul devine-un quasar
de imagini.

între noi doi
demnitatea învingătorului, sudată
în bucuria celui învins
ca un de taină tratat
de iubire.

(mare)

să fii, să fii, să fii
la nesfârşit -

(de le vei fi uitat)

cunoscându-te
din ce în ce mai adânc
fără să-mi dau seama
tărâmul viitoarelor aduceri-aminte
mi-l pregătesc.

şi de vei fi uitat
zilele de sublimă nepăsare
ori ceasul de-ntuneric
vegheat de monştrii cu ochi de văpaie ai mării
când cu răsuflarea tăiată ai spus
te doresc,

de le vei fi uitat
toate acestea
cuvinte voi aşterne-ntre noi.

(pagini de epopee)

de parcă te-aş fi aşteptat
îmi îmbrăcam sufletul
în straie de sărbătoare
căutam înţelesuri adânci
în roase de timpuri hrisoave
tresărind la auzul soneriilor,
al bătăilor în uşi.

de parcă te-aş fi îndrăgit
din cuvinte neroade imagini
din imagini răzleţe stihuri dăltuiam
priveghind cu inima strânsă
zgomote de paşi spre alei.

de parcă te-aş fi iubit
începusem să cred în semne
în vise şi preziceri
şi frică mi-era în fiecare clipă
petrecută departe de tine.

de parcă te-aş fi uitat
am izgonit tandre atingeri din suflet
în sinele meu singur stăpân
şi singur prizonier
în aşteptarea unui alt răsărit.

(lecţia despre libertate)

spune-le să închidă porţile, însă nu cu cheia, după plecarea ta,
şi serile să le petreacă în jurul vetrei, uniţi,
şi să nu se teamă de hoinarii vântoaselor-
tu ştii - cel plecat e mereu mai puternic.
sapă-ţi obrazul în talazul mării
sapă umbra-ţi efemeră
în sticla ferestrei
în văzduhul oglinzilor mincinoase
în ochii copiilor tăi
abia pe urmă
definitiv să pleci.

(Oedip)

monstrul
cu chip de femeie
îşi râde sinistru de mine
glasul metalic
de peste deşerturi îmi hăituie somnul
şi zici că
omul, omul
e mai presus de soartă?
ha, ha, ha
haaaaaaaaaaaaaa

(neliniște)

noaptea
mă urmărește prin ocheanul său
liliachiu
de parcă aș tăinui
o crisalidă

(fiii)

eşti
parte din mine
mă regăsesc disparat
nasul ochii gura
privirea
neostoita sete
de dragoste
- eu -
şi totuşi
atât de
altul

(anotimp)

iarna s-a terminat, iată
vidul se schimbă încet în duioşie
tu - care nu m-ai cunoscut
tu - care vii în întâmpinarea mea
tu - cel preaduios, în care caut ocrotire
ca un copil
vidul se sfarmă încet
au înflorit magnoliile
mi-au crescut aripi
toate camerele s-au preschimbat
în închisori
te-aştept

(ar trebui)

despre toate aceste lucruri ascunse renegate
izgonite în adâncuri sau doar uitate
despre micile surâsuri şi gesturi şi vise
şi ţipătul oprit la mijloc de drum
ar trebui să vorbim
şi despre cuvintele cu-ndelungată grijă şlefuite
să nu rănească
- totul se interpretează -
şi despre valurile de frig ce-adie nopţile dinspre deşerturi
mereu mai aproape
şi despre coralii ţesând trainică temniţă
pentru prizonierii benevoli ce cu siguranţă vor veni
HOMINI MARIS
şi despre tăcere - frază eliptică între privirea ta
şi întunericul cercetător al ochiului curios
până nu va fi prea târziu
despre toate acestea ar trebui să vorbim

(poetul)
nu avea nici o datorie
era doar propriul său vis
care-l chema

(schiţă de adio)

într-o zi
am să te leg de coama unui val
cât mai departe poartă-l, mare
cât mai departe!
dar marea te va aduce mereu înapoi.

într-o zi
am să te leg de aripi de cocori
cât mai departe purtaţi-l voi, păsări
cât mai departe!
dar păsările se-ntorc în prier înapoi.

într-o zi
am să te leg de o dorinţă
prizonier să mi-l păstrezi de-a pururi, soartă
prizonier!
dar lanţurile grele, ştiute de oţel
de mult, pe-atuncea
se vor fi topit.

(adolescenţă)

astăzi întrece-n goană vântul scos la mezat
şi ia în râs, zănatic şi şui, eternitatea,
dar mâine mânzul, printr-un nechezat
îşi va boci, pierdută, libertatea.

(vânătoare)

Tu mă cunoşti? l-am întrebat
şi mi-a răspuns: Da, te cunosc.
ai mă iubeşti? l-am întrebat
din nou, din nou.
ai mi-a răspuns: Da, te iubesc.
ai mă ucizi? l-am întrebat
şovăind îndelung.
ai cu o urmă de zâmbet mi-a spus:
Da, cred că am să te ucid
într-o zi.

(elegie în stil clasic)

Destinul meu de lut mă-ntoarce spre pământ
Mă mint că-n sânge-mi curge un vin născut din soare,
Când muşc din fructul fraged al toamnei, eu mă simt
Încununat cu frunze şi veştejit de boare.

Cine-ar putea să-ntoarcă ceasornicele moarte?
Nisipul tot se scurge, ori că-l vezi, ori că nu;
Pune-mi sufletu-n suflet, ca soarta mea să-l poarte
Că frate mi-eşti în sânge şi pavăză doar tu.

Şi zborul sacadat, pândit din ochi de şarpe
Mă mângâie când timpul se crede Dumnezeu;
Sămânţa mărului azi o scuip, păşesc pe ape
Şi bat în porţi ştiind că-nchise-or fi mereu,

Şi nencetat mă rog de înc-o amânare
Şi-ntind sub nouri zdrenţe de gânduri la uscat,
O frază să rămână, nu doar o căutare
Când spre trecut eu însămi mă voi fi înturnat.

Încununat cu frunze şi veştejit de boare
Când muşc din fructul fraged al toamnei, eu mă simt,
Mă mint că-n sânge-mi curge un vin născut din soare -
Destinul meu de lut mă-ntoarce spre pământ.

(Printre lumini)

Hoinar încă printre lumini
şi printre sfâşieri de măcieşi,
şi lucruri care-mi sunt îngăduite
ascunse-n nebunatice cămeşi;

încă hoinar - dar cât de-aproape este
timpul purtând îmbrăcământ vărgat
când m-a ajunge chinul conştiinţei
de-a fi păşit în timp ameninţat -

doar dornic sunt ca toţi să las o urmă
chiar de sunt tânăr şi-ncă nemuşcat
de viermele uitării - şi ca mânzul
azi încă mă dezmierd cu-n nechezat,

încă hoinar - şi-aş hoinări milenii
alene prin istorii şi poveşti -
dar vai, mi-atrage sângele pământul
şi-mi zboară libertatea prin fereşti -

(Incantaţii de vară)

Târzia noapte încă veghează printre linişti
Pe mirişte e pace, ielele s-au ascuns
Vişinii gem de rod iar vaietul lor molcom
E de-aşteptarea clipei culesului pătruns

Cocoşii dorm idilic, ubicua schimbare -
Metamorfoza standard din zori e încă vis;
Continuul timp-spaţiu de firul veşniciei
Parcă-mpotriva firii eterne pare prins.

(nu mă privi)

nu mă privi acum - gânduri ostenite
mă nefericesc, cuvinte zilnic siluite se-ofilesc
în lungi tăceri
cândva
mi-am potrivit degetele peste palma ta
cuvintele în cuvintele tale, sufletul
sufletului tău l-am alăturat
dar
ochiul tău din frunte nu clipeşte
şi nu mă simte - lunatic, mă sufoc
în dulci-amărui aduceri-aminte
nu mă privi
acum.

(vino cu mine)

vino cu mine spre alabama
sub cerul liber hoinărind
vom uita fermele părăsite, rancherii faliţi
e greu doar la-nceput să te rupi, să laşi
în urmă hârtiile şi paharele aruncate pe străzi
mulţimea terorizantă, gangsterii cu ochelari fumurii
banii sau viaţa - care bani, eşti liber
n-ai o para chioară, tocmai de aceea şi eşti
ultimul rodeo şi-a închis porţile, nicăieri nu vei mai întâlni
taurul cu privirea răstignită,
apaşul fumând calumetul păcii -
(ţigări chinezeşti), lasă în urmă hoteluri,
moteluri cu ziduri-ferestre
femei cu chipuri-bancnote, doar dacă ai succes şi bani
ochelari fumurii, te iubesc, doar dacă eşti cât de cât
gangster sadea, tu însă jeleşti
savana new york cu speranţa din
start prăfuită, visele tale n-au călăuză spre ţărmul indexat
vino cu mine spre alabama, ridică-ţi pălăria, treci prin
marele canion cu sufletul împăcat, simte cum liniştea ca
şarpele boa te-mpresoară, vino cu mine spre alabama
făgăduiesc
nicicând nu vom ajunge.

(peisaj)

şapte mesteceni
în faţa casei
înălţându-se
în temerar avânt.

soarele arămiu
suspendat în ceaţa
din zori
ca o ameninţare.

(În ajun, tăietorii.)

trei mesteceni
în tăcut reproş
înălţându-se
în temerar avânt.

(* * *)

la drumul egal
dintre mine şi tine
tăcerea veghează
cu un ochi de vultur

infernul
e totuşi în noi
cuvinte-ngheţate
abil şlefuite a tandru

tu nu mă recunoşti
în tine
dezorientat neîncrezător furios
şi nici nu vrei
să încerci

(Pastel)

Structură primară: copacii.
Păienjeniş ţintat cu bobi de rouă.
Muzica sferelor reverberează
în blânda răsuflare a naturii.
Curând
preaplinul liniştii se va revărsa
în cântecul unui
cintezoi.

(Aceeaşi poveste)

Îmbracă-ţi mantaua de vraci, pune
tichia de vrăjitor, ia-ţi
pelerina fermecată, bolul de cristal,
vorba dulce ca mierea
să curgă
noapte de noapte aceeaşi poveste
doi peşti străvezii
mă poartă-n adâncuri
de chihlimbar
cotidian porte-bonheur

(Doar Marea Sargaselor)

Numai un pas te desparte
de-atingerea idealului, de sublim, de etern
numai o-ntindere de braţ

Dar până atunci, prietene, n-ai decât
să treci Marea Sargaselor, să descoperi
ţărmuri îndelung descoperite-nainte-ţi
apoi o scurtă plimbare sub curcubeu,

mai trebuie să tai şi nodul gordian
în drum să rezolvi problema umanităţii:
intoleranţa şi ura, dar mai ales
îţi spun
sublimul e la o-ntindere de braţ

(Ritornelă)

Precum nisipul printre degete
viaţa se prelinge incoruptibil printre clipe
în galaxia cotidiană: a mea şi a ta.

Sălcii legănate de vânt strajă ochilor
păpădii urgisite de vântoasele vremii
obiectele, ubicuu prezente, veghindu-ne.

Viaţa ta se scurge printre degetele mele
în lobul urechii ecoul strigătului de adio, întârziat
ca o descătuşare.

(la guerre, ce n'est que la guerre!)

i-am văzut inspectând şiruri de nou-născuţi
(jale şi vaiere-i însoţeau pretutindeni)
porniţi în fruntea oştirii, la atac, mereu la atac
(jale şi vaiere-i însoţeau pretutindeni)
numiţii Darius, Machedon, Irod,
Holeră, Ciumă, Hitler
sau pur şi simplu Moarte
(jale şi vaiere-i însoţeau pretutindeni,
pretutindeni.)

(* * *)

noaptea
ascute săgeata
singurătăţii

(scurte lecţii despre libertate)

motto:"I can only say, there we have been; but
I cannot say where.
And I cannot say, how long, for that
is to place it în time"
(T.S.Eliot - Burnt Norton)

1.
aleargă aleargă robinson
salvează-te
la orizont oştirea binevoitorilor
vin - nechemaţi - mântuitorii
te-aşteaptă la ocol capcana de nichel
"priviţi omul primar, omul redus la sine"
"bomboane cumpăraţi, banane"
"noli tangere - exponatul muşcă"
unde te-ascunzi, frate de suflet, Vineri?
aleargă ALEARGA robinson !

2.
să ne-analizăm sentimentele
(de tristă amintire tovarăşi)
timpul e oricum incomensurabil indeterminabil subiectiv
naşterea poartă în sine explozia morţii
amară certitudine
deşi -

3.
cu gândul

hotare că nu pot să trec
să nu crezi

(capcana)

cuvântul
se retrage în scutu-i de uitare
atingerea mângâietoare
se risipeşte în vânt
năluca lupului argintiu retează avântul visului
în clipa trezirii
tăcerea nepereche aşterne candidă vrajă
surghiunind strigătul de ajutor
în subconştient

(codicil)

priveşte-ţi sinele
ţie însuţi capcană de chihlimbar
freamătul de culori se-ncheagă în lujer de lumină
în spaţiul tău n-dimensional
aici
nici o ascunzătoare nu te mai încape
nici o vizuină a frazei bine închegate
nu te mai apără
nici pavăza cuvântului rostit
coboară mai adânc
acolo unde ochiul de cucuvea al morţii nu ajunge
peste prăpastia dintre sine şi tine
priveşte
şi renaşte-te-n cânt